

Báger Gusztáv

Lélegző kenyér

Ahogy vittem haza a boltból, megkívántam a friss cipót.
 Leharaptam a végét.
 A celofán bepárasodott – kigőzölgött a csomagolás alól.
 Először sajt íze volt, meleg omlós ementáli.
 Lukacsos, svájci kalács-sajt. Jutott eszembe.
 Azután egy parkban a holland fű volt illatos.
 Nem vicceltem vele. Lehajoltam, megszagoltam.
 Majd a tér sarkán egy ivókút várt.
 Ittam vizet. Mire hazaértem, a kenyér felét megettem.
 Mikor betettem a kenyértartóba, még mindig lélegzett.
 Vacsora előtt felszeleteltem, megkentem
 vajjal a szeleteket, sonkát és paprikát vágtam hozzá.
 Pirosarany-pöttyök, ízlés szerint mustár.
 Vacsora után én vállaltam a mosogatást.
 Kettesben maradtunk a kenyérrel.
 Erre vártam.
 A maradék kenyérvég, egy öklömnyi mennyiség,
 még mindig lélegzett.

Bakelit

A „fekete pillangó”
 az Omega korongján.
 Hogy ültünk a dohányzó asztalnál,
 bámultuk a lemeztű egy helyben toporgását.
 Ahogy átmegy, átsiklik alatta a világ –
 mindenség, mint szél, mint illat.
 Végtelen ösvény volt az a barázda,
 benne húzódott az alagút,
 amely kivezetett a bajból.
 Az a bakelit volt a szabadság.
 Belebújtunk és kiutaztunk az országból.
 Ezek a fényes, ezüst korongok
 már csak utánzatok, mutációk.
 Van rajtuk zene, ütem.
 De a szélső barázda nem serceg.

A bakelit korong egy játszótér volt.
 Beültünk és bekapcsolt a hinta.
 Hogy repített, dobott az a korszak.
 És hogy leestünk, Istenem.

Még ma is nyalogatjuk a sebeket.
 Édes az íze.

Drót

Egy pici drótot találtam a kocsim ülésén.
 Réz, mondtam, és eltettem a pénztárcámba.
 Talán a szél fújta be az ablakon. De lehet,
 hogy a Rába melletti fémteléről származik.
 A csörötneki sorompóból szerelték ki,
 mint egy eladásra váró tárgyat. Ez a drót
 valahonnan hiányzik, valaki elvágta harapó-
 fogóval a forrásától. Ment benne az áram.
 Az élettelen Élet, a nélkülözhetetlen energia.

Vagy nyitva volt az ablakom. Valaki
 viccből az ülémre dobta, hogy gyanúba
 keverjen. Most már rajta az ujjlenyomatom.
 A tárca melege, szaga, a fészek illata,
 ahol az áldást tartom. A drót meg idegen elem.
 Amikor erre gondoltam, kivettem a kis fémet
 és visszavittem a parkolóba, letettem a járda-
 szegélyre, ahol az autó állt, azután vissza-
 szálltam a kocsimba. Volkswagenem
 nem indult, öt percet vacakoltam,

közben esni kezdett, madarak rebbentek szét,
 s az autóra pottyantottak ezt-azt.
 Egy szarka a járdán totyogott, magokat
 talált. Messzelátómon át figyelni kezdtem,
 miként eszik az ázott madár. Hirtelen
 felcsippentette a rézdrótot és elröppent.
 Azóta is hiányzik...